

- lemt par prasītājam ar lēmumu uzlikt soda naudas apmēra samazināšanu;
- piespriest Komisijai atmaksāt prasītājam soda naudas daļu, kas tika nepamatoti samaksāta, ieskaitot procentus, sākot no soda naudas samaksāšanas datuma līdz pilnīgai atmaksai;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja lūdz Tiesu daļēji atcelt Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu C(2005) 4634 *final* lietā COMP/F/38.354 — *Industrial bags*. Prasītāja neapstrīd konstatēto faktu atbilstību materiālajiem apstākļiem, bet apgalvo, ka lēmumā ir pieļautas dažādas kļūdas faktu vērtējumā par prasītājas meitas sabiedrību *Rosenlew Saint Frères Emballage* un tās lomu karteļa darbībā, un tā prasa samazināt soda naudas apmēru, apgalvojot, ka tas ir nepamatots un nesamērīgs.

Pamatojot savu prasību, prasītāja apgalvo, ka, piemērojot EKL 81. panta 1. punktu, ir pieļautas faktu kļūdas. Prasītāja norāda, ka lēmums nav spēkā, jo trūkst pierādījumu par vienu un nepārtrauktu pārkāpumu, ko būtu izdarījis *Rosenlew Saint Frères Emballage*. Otrkārt, prasītāja norāda, ka Komisija nepareizi novērtēja pārkāpuma ilgumu. Atbilstoši prasītājas apgalvojumam Komisija nav pierādījusi, ka *Rosenlew Saint Frères Emballage* ir piedalījies karteļa darbības bloka maisu nozarē un *Valveplast* Eiropas līmeņa sanāksmēs pēc 2004. gada 20. decembra. Turklāt prasītāja norāda, ka nav pietiekamu pierādījumu par *Rosenlew Saint Frères Emballage* dalību Francijas grupas sanāksmēs par vaļējiem maisiem līdz 1999. gada 31. janvārim.

Prasītāja turklāt norāda, ka ir pārkāpti tādi vispārējie principi kā samērīguma, vienlīdzīgas attieksmes un taisnīguma principi, kā arī pieļautas kļūdas vērtējumā, nosakot soda naudu.

Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārsniegusi Regulas 1/2003 23. panta 2. punktā paredzētās diskrecionārās varas robežas, nosakot tādu sākotnējo soda naudas apmēru, kas nav samērīgs ar izdarītā pārkāpuma smagumu. Šajā sakarā prasītāja apstrīd preventīvā koeficienta "2" piemērošanu un apgalvo, ka kopējā karteļa rūpniecisko maisu tirgus daļa 1996. gadā nav piemērots pamats soda naudas pamatsummas aprēķināšanai.

Otrkārt, prasītāja norāda, ka Komisija ir kļūdaini novērtējusi *Rosenlew Saint Frères Emballage* dalības ilgumu karteļa darbības.

Treškārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija nav pienācīgi novērtējusi faktu, ka prasītāja tika uzskatīta par atbildīgu tikai kā mātes sabiedrība, un, šādi rīkojoties, Komisija ir pārkāpusi taisnīguma principu.

Ceturtkārt, prasītāja norāda, ka Komisija nav ņēmusi vērā noteiktus vainu mīkstinošus apstākļus un nepareizi piedēvēja recidīvismu kā vainu pastiprinošu apstākli.

Visbeidzot, runājot par galīgo soda naudas apmēru, prasītāja, ņemot vērā karteļa ierobežoto iedarbību uz konkurenci un tā ģeogrāfisko apmēru, apstrīd to, ka Komisija ir karteli raksturojusi kā ļoti nopietnu konkurences noteikumu pārkāpumu.

Prasītāja arī apgalvo, ka ir pārkāptas tiesības uz aizstāvību, jo administratīvās procedūras laikā tai netika dota pieeja noteiktiem būtiskiem pierādījumiem, uz kuriem balstījās Komisija, lai pierādītu *Rosenlew Saint Frères Emballage* izdarītā pārkāpuma ilgumu un apjomu.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — *Low & Bonar* un *Bonar Technical Fabrics* pret Komisiju

(Lieta T-59/06)

(2006/C 86/81)

tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Low & Bonar plc* (Dundee, Apvienotā Karaliste) un *Bonar Technical Fabrics NV* (Zelee, Beļģija) (pārstāvji — L. Garzaniti, jurists, M. O'Regan, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Komisijas 2005. gada 30. novembra apstrīdēto lēmumu Nr. C(2005)4634 lietā COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi — daļā, kas attiecas uz prasītājiem; vai

- pakārtoti, daļēji atcelt 1. panta 1. punktu daļā, kas attiecas uz prasītājiem, un daļēji atcelt vai, pakārtoti, atbilstoši samazināt prasītājiem saskaņā ar 2. pantu uzlikto naudas sodu; un
- pakārtoti, ievērojami samazināt prasītājiem saskaņā ar 2. pantu uzlikto naudas sodu; un
- piespriet atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot prasītājiem vai kādam no tiem radušos procentus par samaksas neizpildi, kas saistīta ar naudas soda pilnīgu vai daļēju nomaksu; un
- pieņemt jebkādu citu lēmumu, kuru Tiesa uzskata par atbilstošu.

Pamati un galvenie argumenti

Ar apstrīdēto lēmumu Komisija atzina, ka *Bonar Phormium Packaging* ("BPP") bija piedalījusies kartelī starp plastmasas rūpniecisko maisu ražotājiem, ietekmējot Beļģiju, Franciju, Vāciju, Luksemburgu, Nīderlandi un Spāniju. Komisija arī konstatēja, ka šis kartelis ir ticis organizēts Eiropas līmenī, iesaistot tirdzniecības asociāciju, kas pazīstama kā *Valveplast*, un dažādas apakšgrupas. Komisija atzina pirmo prasītāju par atbildīgu saistībā ar BPP dalību, pamatojoties uz to, ka tas ietilpa *Bonar Phormium NV* ("BP") sastāvā, kurā BPP bija viena no nodaļām, un otro prasītāju par atbildīgu sakarā ar to, ka tas bija BP likumīgais tiesību un saistību pārņēmējs, ar kuru tā bija īstenojusi juridisku apvienošanu. Komisija prasītājiem uzlika naudas sodu 12,24 miljonu euro apmērā.

Pirmais prasītājs uzskata, ka Komisija pieļāva kļūdas tiesību piemērošanā un vērtējumā, atzīstot to par vainīgu BPP izdarītajā pārkāpumā. Šis prasītājs apgalvo, ka pretēji apstrīdētajā lēmumā secinātajam tas nebija iesaistīts BPP tirdzniecības politikā, kura vadība pati noteica savu rīcību tirgū.

Abi prasītāji pakārtoti uzskata, ka Komisija pieļāva kļūdas tiesību piemērošanā un vērtējumā, atzīstot, ka apstrīdētajā lēmumā identificētā kompleksā vienošanās bija vienīgais un ilgstošais EKL 81. panta pārkāpums, kas izdarīts Eiropas līmenī, iesaistot *Valveplast*, un pakārtoti atzīstot, ka BPP piedalījās šajā pārkāpumā vai kā citādi zināja par to un tādējādi par to bija atbildīgs. Saskaņā ar prasītāju teikto, Komisija bija tikai tiesīga atzīt, ka BPP bija piedalījies vai kā citādi zināja un tādējādi bija atbildīgs par vienošanās, kas aptvēra Beļģiju un Nīderlandi, un ka tas bija *Valveplast* kartela dalībnieks tikai vienu nedēļu, proti, no 1997. gada 21. novembra, kad BPP pārstāvis piedalījās *Valveplast* sapulcē, līdz 1997. gada 28. novembrim, kad saskaņā ar apstrīdēto lēmumu BPP dalība izbeidzās.

Prasītāji pakārtoti arī apgalvo, ka Komisijas uzliktais naudas sods bija pārmērīgs un nesamērīgs, un pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu, un ka Komisija, nosakot naudas soda apmēru, pieļāva citas kļūdas tiesību piemērošanā un vērtējumā, kā arī nesniedza iemeslus, lai pamatotu savu naudas soda aprēķinu. Šajā sakarā prasītāji uzskata, ka Komisija nenovērtēja to, ka BPP bija tikai un vienīgi pasīva un ierobežota loma, un ka Komisija piemēroja nesamērīgi un pārmērīgi augstu pamatsummu.

Prasība, kas celta 2006. gada 13. februārī — Itālijas Republikai pret Komisiju

(Lieta T-61/06)

(2006/C 86/82)

tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Itālijas Republika (pārstāvis —Paolo Gentili, Avvocato dello Stato)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt 2005. gada 1. decembra lēmumu Nr. 12980 par vidējo izdevumu akceptēšanu un deklarēšanu un maksājuma pieprasījumu. *DOCUP* Veneto, Mērķis 2 2000–2006 (Nr. CCI 2000 IT 16 2 DO 005);
- atcelt 2005. gada 13. decembra lēmumu Nr. 13683 par dažādu Eiropas Komisijas pieprasīto summu maksājumiem. *Rif. programma DOCUP* Lombardija 2000–2006 (Nr. CCI 2000 IT 16 2 DO 014);
- atcelt 2005. gada 13. decembra lēmumu Nr. 13684 par dažādu Eiropas Komisijas pieprasīto summu maksājumiem. *Rif. programma POR* Pulja (Nr. CCI 1999 IT 16 1 PO 009);